

joudnud, siis tõusnud kahhe taggumise jalge peäle püsti temma pole, seal näinud ta hundil kohhegil pool innimesse ollemist. Sure karjumisega ärkas ta üles, kiskendas kuuljaid ja näggiaid appi ommas surma häddas. Tomas ärkas ka üles, kohkus selle kisa pärast, südda ei olnud puhhas, teggi talle ka wallo. Sedda möda aegid mollemad wodišt wälja. Emma arwas ennast kohkumisest haigeks jäwad, selle pärast wöttis püsti rohko ja salpetert sisse. Et nüüd Tomas kül sowis et tubbaka toos tomata olleks woinud jada; agga taggasi wimieseks olli ommeti julgust pudus, sest ta kartis, et seppameister talle selle tembo eest middagi saaks pakkuma.

Nüüd ei olnud enam teist nou, kui warrastatud toši taggasi wia. Et Tomas sedda mitte ei julgend ette wotta, piddi emma sedda teggema, ehhitas ennast walmis ja läks moisa, otis seppi koia ukse ees meistri tullemist. Kui meister tulli, pallus ta filma wega omma poia pattusid andeks ja pakkus toši meistrile taggasi. Kui meister toši olli wahto wõtnud, sai Toma emma südda surest koormast päästetud, sest temma

olli jo ueso järrel waimus hundi nahhaga katetud; moisa minnes (ütleb ta isse), olla ta mitto korda omma järrel waatnud, kas tal peaks jubba hundi sabba järrel lohhisema, sest woime armata, mis rõom tal olli, kui tošist lahti sai.

G. D. mõtles tül aega üsna waggusi sedda asja järrele, ligutas omma uled ja ütles isse-ennesele: „targad mehed peawad wähe räfima, siis saab neid uštud.“ Nüüd ütles ta: Kuleb sinna naene, maenitseb sinna omma pattust poega ni wišil pattust pöördä, kui sinna olled teinud, siis woite rabbul olla. „Ole julge, sinno uš on šind aitnud, minne rahhuga.“

Seitsmes lask: „Sinna ei pea mitte warastama.“ Se polle neil mitte juttuks tulnud.

Nalja nattukesed.

Tütarlaste klassi seädus.

Taši Mattis olli naljakas noor innimenne, ta kirjutas neidudele klassi seaduse pabberi peäle, muljus wie koppiko tükkiga suitso pitsati alla ja lõi Wira kõrtši seinä peäle kohko paberitte kõrwa üles.